

destgørelse af vedkommendes Forsørgelsespligter fremfor at blive inddraget til Dækning af det offentlige Udgifter efter Fattiglovens § 61, og at naar dette sidste efter Lovforslaget — som det nu forhaabentlig vil blive ændret — kan ske, bør Statstilskuddet først komme i anden Række, bagefter Kommunitilskuddet. Disse Forslag til Forandringer i Lovforslagets §§ 2—4 har fundet Udtryk i Ændringsforslagene under Nr. 5—8.

Ændringsforslag Nr. 5 omhandler de Tilfælde, hvor Rentenyderens Tilstand, særlig hans aandelige Tilstand, gør det nødvendigt nøjere at undersøge, hvorvidt det er forsvarligt at give ham selv Dispositionsretten helt og holdent over Invalidenten. Man har søgt at sikre ham imod enhver Vilkaarlighed ved at foreskrive, at Invalidefonden, før den tænker paa at træffe Dispositioner, bør foretage en betryggende Undersøgelse af hele Forholdet, derunder Forhandling med vedkommende Ansøger selv eller dennes paarørende og Forhandling med, i hvert Fald Indhenten af Erklæring fra Kommunalbestyrelsen.

Angaaende Fyldestgørelsen af den private Forsørgelsespligt, før det offentlige griber ind, eventuelt tager Renten bort, er der, især gennem Ændringsforslag Nr. 8, søgt at træffe retfærdige Bestemmelser, idet Udvalget foreslaar, at der, særlig hvor en Anbringelse først er sket efter Invalideforsikringslovens Ikrafttræden, bliver at tage Hensyn til, hvorvidt den paagældende har Forsørgelsespligt overfor andre, i hvilket Tilfælde Invalidefondens Direktion skal indhente nærmere Erklæring fra Opholdskommunens Bestyrelse, og Invalidenten skal da fortrinsvis i Trangtilfælde anvendes til Fyldestgørelse af saadan Forsørgelsespligt. Men hvis der ikke foreligger en saadan Forsørgelsespligt, eller i Tilfælde, hvor Udgifterne til vedkommendes Anbringelse er mindre, undertiden langt mindre, som det kan ske ved kontrolleret Familiepleje, end selve Invalidenten, bestemmes det, at hvis det Beløb, som i Henhold til de foregaaende Regler kan anvendes til Dækning af Udgifter, altsaa det offentlige Udgifter, i Henhold til Fattiglovens § 61, maatte overstige, hvad der efter de til enhver Tid gældende Regler paahviler Patientten selv eller i Trangtilfælde hans Kommune at udrede, saa anvendes Restbeløbet til Nedsættelse af det eventuelle Statstilskud til Anbringelsen.

Endelig har der i Udvalget været ført en indgaaende Diskussion om § 6 i Rege-

ringens Forslag, der drejer sig om Arbejdsgivernes Bidrag til Invalideforsikringsfonden. Der har i Udvalget været overvejende Enighed om, at den Form, som Lovforslagets § 6 har, vilde medføre en for omstændelig Administration. Nogle af Udvalgets Medlemmer har ment, at man efter Karakteren af Arbejdsgivernes Bidrag til denne Socialforsikring overhovedet ikke behøvede fra Lovgivningsmagtens Side at tage Hensyn til Forholdet mellem den enkelte Arbejdsgiver og den enkelte Arbejder, altsaa den enkelte Arbejders Stilling, medens andre har fundet det absolut rigtigt, at man altid sikrede en Arbejdsgiver imod at komme til at yde Bidrag for en Arbejder, som ikke var eller kunde være invalideforsikret. Det har imidlertid ikke været muligt at naa til et Resultat, der kunde siges at imødekomme denne sidste Betragtning uden samtidig at medføre en Administration, der efter, jeg tror at kunne sige, i hvert Fald Flertallet af Udvalgets Medlemmers Mening var for omfattende eller for usikker, og Udvalget har derfor under Hensyn til det ønskelige i overhovedet at opnaa et Resultat i denne Samling maattet anse det for nødvendigt at opsætte Afgørelsen af dette Spørgsmaal, indtil en egentlig Revision af Invalideforsikringsloven senere finder Sted. Herefter foreslaar Udvalget igennem Ændringsforslag Nr. 9, at § 6 udgaar af Lovforslaget, og maa som Følge deraf under Nr. 10 stille Forslag om en Forandring af § 7, dog af rent formel Karakter.

Hovedresultatet af Udvalgets Arbejde kan altsaa kort angives at være blevet dette: dels at man har skabt en Ordning, der søger at forhindre, at Invalideforsikringsloven fremtidig kan benyttes til Transaktioner, som i hvert Fald fra et forsikringsteknisk Synspunkt maa betegnes som rene Misbrug af Forsikringen, medens man i øvrigt ikke tilsigter en Forringelse af den sociale Lovgivning, og paa den anden Side har søgt at opnaa det nævnte Resultat gennem Ændringer i Lovforslagets § 1 uden at skulle tvinges til at indføre et stort administrativt Apparat og uden at skulle tvinge de lokale Myndigheder til at operere med et saa vanskeligt forstaaeligt Begreb som en Trediedel Erhvervssevne i Invalidelovens Forstand; dels skulde Udvalgets Arbejde have ført til det Resultat gennem §§ 2—4 med tilhørende Ændringsforslag at opnaa større praktisk Indseende med Invalidentens fornuftige Anvendelse og et betryggende Samarbejde mellem de